

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ การที่ชาติจะพัฒนาเจริญก้าวหน้าเท่าเทียมอารยประเทศนั้น เยาวชนของชาติจึงนับเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะบุคคลเหล่านี้ย่อมจะเจริญเติบโตและกลายเป็นกำลังสำคัญของชาติสืบต่อไป ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงเป็นเสมือนการวางรากฐานความรู้ให้เกิดแก่เยาวชนของชาติในอนาคต เพราะว่าการศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งเสริมสร้างคุณภาพของพลเมืองให้สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์ โดยเน้นการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคงและความผาสุกร่วมกันในสังคมไทยเป็นประการสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2520 : 23) ซึ่งหมายความว่า การศึกษาคควรเป็นไปอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน แต่ในความเป็นจริงนั้น ยังมีเยาวชนบางส่วนที่ยังขาดโอกาสทางการศึกษา เยาวชนกลุ่มนี้คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสติปัญญาที่เรียกกันว่า เด็กปกติ เด็กออกระดับ เด็กพิการ หรือเด็กพิเศษ ไม่ว่าเยาวชนเหล่านี้จะมีร่างกายบกพร่องเพียงไรก็ตาม แต่เยาวชนเหล่านั้นก็นับเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีค่ายิ่งของชาติ เด็กพิเศษย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเล่าเรียนเช่นเดียวกับเด็กปกติโดยทั่วไป เพราะทุกคนล้วนมีสิทธิเท่าเทียมกัน ในการที่จะได้รับการศึกษา ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นคนพิการหรือปกติก็ตาม เมื่อรัฐจัดการศึกษาให้แก่เด็กปกติแล้ว ก็ควรจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิเศษด้วย และเมื่อเด็กพิเศษไม่สามารถเรียนในโปรแกรมการศึกษาที่รัฐจัดให้เด็กปกติได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้สนองต่อความต้องการของเด็กพิเศษ

(ผดุง อารยะวิญญู , 2523 : 5)

ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 มีข้อความตอนหนึ่งกล่าวถึงการศึกษานិเทศน์ไว้ว่า "การศึกษานิเทศน์เป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ตามความเหมาะสม" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2520) นับเป็นการตระหนักถึงการให้การศึกษาแก่บุคคลผู้ด้อยโอกาสในสังคม ซึ่งในเวลาต่อมาได้มีการระบุถึงการให้การศึกษาแก่เด็กพิการชัดเจนยิ่งขึ้น ดังเช่นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน ซึ่งได้แก่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530-2534) ได้ระบุว่า "ให้รัฐขยายการจัดการศึกษาให้แก่ประชากรที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา และมุ่งพัฒนารูปแบบกับวิธีการเรียนการสอนที่เหมาะสม สำหรับผู้ด้อยความสามารถทางร่างกาย สมองและจิตใจ เพื่อเพิ่มความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาตามแนวนโยบายที่กำหนดไว้"

บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสติปัญญาจัดเป็นกลุ่มประชากรผู้ด้อยโอกาสซึ่งในปัจจุบันเริ่มมีหลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนให้ความสนใจและช่วยเหลือเพิ่มมากขึ้นทั้งในด้านการให้บริการทางการศึกษาและการสงเคราะห์ โดยเป็นการช่วยเหลือเพื่อส่งเสริมและฟื้นฟูสมรรถภาพของบุคคลที่มีความพิการให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้เช่นเดียวกับคนปกติ ตรงกับความคิดเห็นต่อสิทธิของเด็กพิการที่ว่า "สิทธิอันพึงได้ของเด็กพิการนั้นต้องครอบคลุมทั้งทางด้านสิทธิการศึกษา ทางอาชีพ สังคม และการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ เพื่อมุ่งให้คนพิการสามารถช่วยตนเองให้มากที่สุด สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างเป็นสุขแจ่ม เช่นคนปกติ อีกทั้งรัฐและสังคมควรตระหนักถึงคุณค่าของคนพิการ เข้าใจและยอมรับคนพิการ เปิดโอกาสให้คนพิการเข้ามามีบทบาทในสังคมมากขึ้นด้วย" (เบญจาชลธารันท์, 2532 : 7) ดังนั้น การศึกษานิเทศน์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญาจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กพิการให้สูงขึ้น เนื่องจากเด็กพิเศษเป็นเด็กที่ไม่อยู่ในระดับปกติธรรมดาโดยทั่ว ๆ ไป อาจจะมีพฤติกรรมที่โต้ตอบ มีการแสดงออกและมีระดับสติปัญญาที่สูงกว่า หรือต่ำกว่าระดับปกติจนถึงขั้นที่ต้องการการศึกษา

พิเศษเพื่อชดเชยกับความต้องการพิเศษของเด็กพิเศษเหล่านั้น (สลักขันธ์ เทียนสุวรรณ, 2528 : 98) ซึ่งจะเห็นได้ว่า แท้ที่จริงแล้วการศึกษาพิเศษมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นการสงเคราะห์ความผิดปกติด้วยการฝึกหัดเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของเด็กที่บกพร่องไปจากปกติให้มีสมรรถภาพที่เข้มแข็งขึ้น โดยมีหน้าที่สอนให้เด็กได้ใช้เครื่องช่วยอวัยวะหรือส่วนที่บกพร่องให้เกิดผลมากที่สุด และจะทำให้เด็กเหล่านั้นสามารถสร้างความรู้สึกรักที่เข้มแข็งเพื่อชดเชยสิ่งที่บกพร่องในตัวเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ . ม.ป.ป.)

การสื่อความหมายเป็นกระบวนการที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อความเข้าใจในความคิด ความรู้สึกและความต้องการ ทั้งนี้โดยผ่านโสตประสาทการรับฟังจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง แต่หากโสตประสาทการได้ยินบกพร่องหรือสูญเสียไป ย่อมทำให้การรับรู้มีอุปสรรคไปโดยปริยาย เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนับเป็นเด็กพิเศษกลุ่มหนึ่งที่ได้รับโอกาสทางการศึกษา แม้ว่าจะมีปัญหาทางการได้ยินก็ตาม

เด็กปกติหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต่างมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ เป็นไปตามลำดับขั้นคล้ายคลึงกัน แม้ว่าอัตราการพัฒนาการจะไม่เท่ากันพอดีทุกคนไป เด็กที่มีหูพิการก็มีพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญาและการบรรลุวุฒิภาวะเท่าเทียมกัน หรือเกือบจะเท่าเทียมกับเด็กปกติทั่วไป (รจนา ทรรทรานนท์ และสุมาลี ด้จงกิจ, 2530 : 88)

ศิลปศึกษานับเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการของเด็ก เนื่องจากศิลปศึกษาเป็นเสมือนเครื่องมือในการแสดงออก อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาในด้านต่าง ๆ (Lowenfeld, 1975 : 247-255) ดังนี้

1. การพัฒนาด้านสติปัญญา (Intellectual Growth)
2. การพัฒนาด้านอารมณ์ (Emotional Growth)
3. การพัฒนาด้านสังคม (Social Growth)
4. การพัฒนาด้านการรับรู้ (Perceptual Growth)
5. การพัฒนาด้านร่างกาย (Physical Growth)

6. การพัฒนาด้านสุนทรีย (Aesthetic Growth)

7. การพัฒนาด้านการสร้างสรรค์ (Creative Growth)

การเรียนการสอนศิลปะศึกษาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจของเด็ก โดยจะเห็นได้จากกิจกรรมทางศิลปะของเด็ก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ศิลปะเป็นสื่อหนึ่งที่เด็กทั่วไปจะใช้เป็นสื่อของการแสดงออก (ปิยะชาติ แสงอรุณ, 2525 : 30) เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และช่วยส่งเสริมสติปัญญาของเด็กให้ดีขึ้น (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2526 : 68-69) ศิลปะจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม เพราะความต้องการทางสุนทรียภาพคือ ความงาม ความพอเหมาะพอดีและความริเริ่มสร้างสรรค์นั้น เป็นพื้นฐานทางจิตใจของมนุษย์และสังคมในนานาอารยประเทศ ไม่น้อยไปกว่าความต้องการทางด้านวัตถุและปัจจัยดำรงชีวิต (ประสาร มาลากุล ณ ออยุธยา, 2526 : 3)

มีรายงานการค้นคว้าจำนวนไม่น้อยที่พบว่า ศิลปะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาฟื้นฟูสภาพจิตใจ อารมณ์ สังคม และร่างกายของเด็กพิเศษได้ (Francesco, 1958 : 389) กิจกรรมศิลปะในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับเด็กพิเศษ (Levin, 1974 : 14 - 16) เพราะจะช่วยเสริมสร้างความสามารถของเด็กในด้านจินตนาการ การสังเกต การฝึกความไวทางความรู้สึกต่อตนเองและผู้อื่น อีกทั้งมีส่วนร่วมช่วยในด้านจิตบำบัด ฝึกให้เด็กกล้าแสดงออก ตลอดจนช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2520 : 124)

ในด้านของจิตวิทยาได้มีการนำศิลปะมาช่วยในการบำบัดฟื้นฟูทางจิตของคนไข้ โดยเฉพาะกิจกรรมการสร้างงานศิลปะ (Artistic Activities) เพื่อช่วยให้ได้รับความผ่อนคลาย สนุกสนานและความเพลิดเพลิน (มูลนิธิสถาบันแสงสว่าง, 2531) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าศิลปะมีส่วนของการพัฒนาอารมณ์ทางสุนทรีย อันเป็นการพัฒนาความคิดรวบยอดเฉพาะตัวในเชิงบวก (Gainer and Kukuk, 1979 : 141) ตลอดจนส่งเสริมให้

เกิดความไวต่อการรับรู้ (Rosenthal, 1978) เพราะจากการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ที่ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แม้ว่าจะมีความบกพร่องในเรื่องของภาษา แต่กลับสามารถใช้ประสาทสัมผัสทางตาได้ดีกว่าเด็กปกติ (Blank and Bridger, 1966 : 24-37)

การรับรู้ความงามของศิลปะย่อมผ่านประสาทสัมผัสทางตา ลักษณะของความงามในงานศิลปะย่อมมีความแตกต่างกันไปตามความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคล และจากการศึกษาของนักจิตวิทยาได้พบว่า การแสดงออกทางสุนทรียะนั้นก็เป็นเช่นเดียวกับการแสดงออกทางอารมณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะแตกต่างกันตามประสบการณ์ที่มีมาแต่เดิม และประสบการณ์เดิมนั่นเองที่ทำให้ทุกคนมีความคิด การรับรู้และความรู้สึกในการตอบรับและแสดงออกแตกต่างกัน (วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์, 2530 : 8) และเพราะว่าสุนทรียศาสตร์ เป็นการรับรู้เกี่ยวกับความงามทั้งทางธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นที่เรียกว่าศิลปะ (สมาน สรรพศรี, 2531 : 29) ความรู้สึกซาบซึ้งในสุนทรียหรือความงาม (Aesthetic Appreciation) จะบังเกิดผลสัมความปรารถนาหรือไม่เพียงไรนั้น จึงขึ้นอยู่กับการไหลหาความรู้ในศิลปะ ตลอดจนการพัฒนาทัศนียภาพของแต่ละบุคคล (วัฒนา พุทธางกูรานนท์, 2525 : 12) ซึ่งสอดคล้องกับพีระพงษ์ กุลพิศาล (2531 : 94) ที่กล่าวเสริมว่า ทัศนคติทางสุนทรียศาสตร์ของคนจะแตกต่างกันไปตามความมากน้อยของประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของแต่ละคน และจากการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีความรู้สึกถึงสุนทรียะไวย่อมเป็นบุคคลที่สามารถสังเกตปรากฏการณ์ได้อย่างพอเพียงที่จะรับรู้สภาพการณ์ถึงสุนทรียะได้อย่างละเอียดลอมากกว่าบุคคลทั่วไป (Meier อ้างถึงใน ประชุมสุข อาชีวอำรุง และคณะ, 2519 : 360) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียะ จึงเป็นเสมือนการวินิจฉัยและการประเมินคุณค่าทางศิลปะที่สามารถสัมผัสและรับรู้ได้ด้วยสายตา ที่จะต้องอาศัยพื้นฐานประสบการณ์เดิมและการรับรู้ทางความงาม พัฒนาการทางความคิดมาเป็นปัจจัยในพิจารณาภาพศิลปะ (Child, 1966 : 82) อันจะมีส่วนช่วยในการเรียนศิลปศึกษาได้เป็นอย่างดี

ผลของการพัฒนาความคิดทางศิลปะ ย่อมจะช่วยให้บุคคลผู้นั้นมีความซาบซึ้งต่อสุนทรียภาพและมีส่วนช่วยจรรโลงจิตใจให้งดงาม ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพราะผู้ที่มีความซาบซึ้งในความงามทางสุนทรียะจะสามารถแสดงออกได้ด้วยกิจกรรมทางศิลปะ สุนทรียศาสตร์จึงมีส่วนช่วยส่งเสริมการสร้างสรรค์ หากบุคคลผู้นั้นได้มีโอกาสทำงานศิลปะแขนงต่าง ๆ ย่อมจะเป็นการปลูกฝังให้มีอุปนิสัยในการออกแบบการทำงาน และฝึกทักษะในการแก้ปัญหา (เวิร์ตน์ พิชญไพบูลย์, 2516 : 21) ซึ่งสอดคล้องกับแลนซิง (Lansing, 1969 : 79) ที่กล่าวว่า กิจกรรมทางศิลปะจะมีส่วนช่วยส่งเสริมความเจริญด้านสติปัญญา กิจกรรมส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ได้แก่ หลักการทางสุนทรียและความรู้ด้านการออกแบบ ซึ่งการออกแบบย่อมต้องอาศัยการคิดหาเหตุผล ตัดทอนรูปร่างและรูปทรงในลักษณะของนามธรรม เบนเนทท์, ซีชอร์ และ เวสแมน (Bennett, Seashore and Wesman, 1966 : 7) ได้กล่าวสนับสนุนไว้ว่า ความสามารถด้านเหตุผลลักษณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับศิลปะก็คือ ความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม อันเป็นความสามารถในการคิดหาเหตุผลในสิ่งที่ไม่ใช่ภาษา (Non-Verbal) แต่มีหลักการในการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุผลอันเป็นส่วนช่วยให้มนุษย์สามารถตัดสินใจและคลี่คลายปัญหา เพื่อช่วยเป็นแนวทางในการเรียนรู้และประกอบอาชีพตามความถนัดของตน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าทั้งความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียและความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม ต่างมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนศิลปะ ที่จะต้องอาศัยความสามารถทางการรับรู้ทางสุนทรียและการคิดแก้ปัญหาทางศิลปะไปพร้อม ๆ กัน อีกทั้งความไวในการรับรู้เชิงสุนทรียและความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม ต่างก็เป็นการรับรู้และการคิดหาเหตุผลในสิ่งที่ไม่ใช่ภาษา (Non-Verbal) ย่อมมีความเหมาะสมในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติ และจากการศึกษางานค้นคว้า

และวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ยังได้พบสาระสำคัญว่า ความคิดสร้างสรรค์ระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติในระดับประถมศึกษา ไม่มีความแตกต่างกัน (สายเพ็ชรจันทร์ มีขึ้น, 2528) ระบบความคิดสร้างสรรค์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีแนวโน้มในการพัฒนาที่สูงขึ้น (Lubin, 1979) และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยมีการแสดงออกทางการวาดภาพใกล้เคียงกับนักเรียนปกติ (จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร, 2530) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาเปรียบเทียบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ และความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ เพื่อหาคำตอบว่าจะมีผลสัมฤทธิ์อย่างไรในระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ประกอบกับจบการศึกษาคิดว่าของผู้วิจัยยังไม่พบผลงานวิจัยหรือการศึกษาใดที่ทำการวัดความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์และความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินภายในประเทศมาก่อน จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจใคร่รู้ที่จะทำการศึกษาวิจัยในเรื่องดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

1. ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ไม่มีความแตกต่างกัน

2. ความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ไม่มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งประกอบไปด้วย

1.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป (นักเรียนหูหนวก) โรงเรียนเศรษฐเสถียร ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2534

1.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินบางส่วน ซึ่งสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 25-90 เดซิเบล (นักเรียนหูตึง) โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2534

2. นักเรียนปกติซึ่งมีระดับการได้ยินปกติ โรงเรียนบางกะปิ และโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2534

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์ หมายถึง ความไวต่อสิ่งกระตุ้น หรือต่อการรับรู้ทางความงามภายใต้การตัดสินใจและวินิจฉัยด้วยตัวเอง (Child, 1964)

ความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรม หมายถึง ความสามารถในการคิดหาเหตุผลในสิ่งที่ไม่ใช่ภาษา และรับรู้ถึงหลักฐานของการเปลี่ยนแปลงแบบแผน (Bennett, Seashore and Wesman, 1966)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่ระบบโสตสัมผัสทางหูถูกทำลาย หรือเกิดความบกพร่องจนทำให้สูญเสียการได้ยินทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน

ในโรงเรียนเศรษฐเสถียรและโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กรุงเทพมหานคร

นักเรียนปกติ หมายถึง นักเรียนที่มีระบบโสตสัมผัสทางหูเป็นปกติในโรงเรียน
บางกะปิและโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล หนังสือ เอกสาร ตำรา วารสารและ
ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ หลังจากนั้นจึงได้นำแบบ
ทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบความไวในการรับรู้เชิงสุนทรีย์และแบบทดสอบ
ความสามารถทางเหตุผลเชิงนามธรรมไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะ
คล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงคือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน
ทั้งหมด 90 คน ซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษา
ทุ่งมหาเมฆ จำนวน 42 คน และนักเรียนปกติโรงเรียนสตรีวิทยา 2 จำนวน 48 คน
หลังจากนั้นจึงได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง โดยใช้วิธีการ
สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ได้ตัวอย่างประชากรคือ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 จำนวน 763 คน ซึ่ง
ประกอบด้วย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนเศรษฐเสถียรและโรงเรียน
พิบูลประชาสรรค์ จำนวน 109 คน และนักเรียนปกติโรงเรียนบางกะปิและโรงเรียนเตรียม-
อุดมศึกษาพัฒนาการ จำนวน 654 คน และนำผลที่ได้จากการวิจัยมาทำการวิเคราะห์ โดยใช้
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งประกอบไปด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S_x) และหาค่าคะแนนความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบ
ค่า Z (Z-test) แล้วนำเสนอผลการวิจัยในรูปความเรียงและตารางประกอบคำอธิบาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดการศึกษาทางศิลปศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อกระตุ้นบุคคลและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้เพิ่มความสนใจและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าสำหรับผู้สนใจและสำหรับการศึกษา วิจัย เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย